

Ministerstwo Zdrowia

Departament Dialogu Społecznego

Warszawa, 11.01.2018

DSP.0213.11.2018.EK

IK:1178754

Pan

Sławomir Makowski

Przewodniczący Zarządu Krajowego

Ogólnopolskiego Związku Zawodowego

Psychologów

Ul. Bardowskiego 1

91-084 Łódź

W odpowiedzi na nadesłane 15 grudnia 2017 r. pismo w sprawie interpretacji przepisów ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego pracowników wykonujących zawody medyczne zatrudnionych w podmiotach leczniczych (Dz. U. poz. 1473) – dalej: „ustawa z dnia 8 czerwca 2017 r.” w zakresie dotyczącym psychologów, Departament Dialogu Społecznego informuje co następuje.

Na wstępie podkreślenia wymaga, iż ustawa z dnia 8 czerwca 2017 r. określa sposób ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego tylko dla pracowników wykonujących zawody medyczne posiadających wykształcenie wyższe lub średnie i w związku z tym tylko wobec nich będzie istniał obowiązek podwyższania wynagrodzeń do poziomu najniższego wynagrodzenia zasadniczego, o którym mowa w ustawie.

Zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. pracownik wykonujący zawód medyczny to:

a) osoba wykonująca zawód medyczny w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, która jest zatrudniona w ramach stosunku pracy w podmiocie leczniczym,

b) osoba zatrudniona w ramach stosunku pracy w podmiocie leczniczym, która bierze bezpośredni udział w wykonywaniu zadań Państwowej Inspekcji Sanitarnej polegających na sprawowaniu zapobiegawczego i bieżącego nadzoru sanitarnego, prowadzeniu działalności zapobiegawczej i przeciwepidemicznej w zakresie chorób zakaźnych i innych chorób powodowanych warunkami środowiska oraz na prowadzeniu działalności oświatowo-zdrowotnej.

Według art. 2 ust. 1 pkt 2 *ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1638)* – dalej: „ustawa o działalności leczniczej”, osoba wykonująca zawód medyczny to osoba uprawniona na podstawie odrębnych przepisów do udzielania świadczeń zdrowotnych (np. lekarz, lekarz dentyista, pielęgniarka, położna, ratownik medyczny) oraz osoba legitymująca się nabyciem fachowych kwalifikacji do udzielania świadczeń zdrowotnych w określonym zakresie lub w określonej dziedzinie medycyny.

Świadczenia zdrowotne to z kolei działania służące zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu lub poprawie zdrowia oraz inne działania medyczne wynikające z procesu leczenia lub przepisów odrębnych regulujących zasady ich wykonywania (art. 2 ust. 1 pkt 10 *ustawy o działalności leczniczej*).

Należy przy tym pamiętać, że udzielać świadczeń zdrowotnych może w podmiocie leczniczym wyłącznie osoba wykonująca zawód medyczny, czyli osoba posiadająca stosowne uprawnienia lub kwalifikacje by tych świadczeń udzielać (art. 17 ust. 1 pkt 3 *ustawy o działalności leczniczej*).

Wobec powyższego zakwalifikowanie poszczególnych pracowników do grona osób wykonujących zawód medyczny zależać powinno od tego, czy w zakresie ich obowiązków znajduje się udzielanie świadczeń zdrowotnych.

W załączniku do ustawy określone zostały współczynniki pracy służące do obliczenia kwoty najniższego wynagrodzenia zasadniczego dla wyszczególnionych w tym załączniku grup zawodowych. Zaliczenie pracownika do jednej z grup zawodowych powinno być uzasadnione nie tylko posiadanymi przez tę osobę kwalifikacjami (wykonywany zawód, poziom i kierunek wykształcenia, posiadanie specjalizacji), ale przede wszystkim kwalifikacjami wymaganymi przez pracodawcę na stanowisku zajmowanym przez pracownika.

Co do zasady kierownik podmiotu leczniczego samodzielnie ustala wymogi kwalifikacyjne względem pracowników podmiotu leczniczego przez niego zarządzanego. Powinien kierować się jednak treścią przepisów prawa powszechnie

obowiązującego. Nie może zatem nie wymagać od pracownika zatrudnionego na stanowisku psychologa posiadania wykształcenia wyższego, skoro zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 8 czerwca 2001 r. o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów (Dz. U. Nr 73, poz. 763 z późn. zm.) na listę psychologów wpisuje się osobę, która spełniła między innymi wymóg uzyskania w polskiej uczelni dyplomu magistra psychologii lub uzyskania za granicą wykształcenia uznanego za równorzędne w Rzeczypospolitej Polskiej.

Wobec powyższego osoba zatrudniona na stanowisku psychologa w podmiocie leczniczym, udzielająca w tym podmiocie świadczeń zdrowotnych, powinna być zakwalifikowana do grupy 5. lub 6. tabeli stanowiącej załącznik do ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. - w zależności od tego, czy na stanowisku tym pracodawca wymaga posiadania specjalizacji, czy nie.

Podkreślenia wymaga, że ustawa z dnia 8 czerwca 2017 r. określa jedynie najniższe wysokości wynagrodzeń zasadniczych (ustawa nie tworzy siatki płac), jednocześnie nie wyłącza w żadnym miejscu przepisów ogólnych Kodeksu pracy. Podkreślenia wymaga, że przepis art. 78 Kodeksu pracy, zgodnie z którym wynagrodzenie przysługujące konkretnemu pracownikowi powinno odpowiadać w szczególności rodzajowi wykonywanej pracy i kwalifikacjom wymaganym przy jej wykonywaniu, a także uwzględniać ilość i jakość świadczonej pracy, odnosi się do sposobu kształtowania wynagrodzeń konkretnych pracowników, zatem adresowany jest do pracodawców (w omawianym przypadku do podmiotów leczniczych). Za kształtowanie polityki kadrowej oraz ustalanie wysokości wynagrodzenia pracowników w danym podmiocie leczniczym odpowiada jego kierownik, który ustala w podmiocie przez siebie zarządzanym wymagane kwalifikacje na poszczególnych stanowiskach, jak również posiada wiedzę na temat faktycznych obowiązków poszczególnych pracowników, ich wiedzy i doświadczenia zawodowego.

Jednocześnie, w ustawie z dnia 8 czerwca 2017 r. nie pominięto pracowników niewykonujących zawodu medycznego. Zgodnie z artykułem 5 tej ustawy, w porozumieniu zawartym z pracownikami (albo w zarządzeniu kierownika lub podmiotu tworzącego) powinny być określone również zasady podwyższania wynagrodzeń osób zatrudnionych w podmiocie leczniczym, choć niewykonujących zawodu medycznego. Przepis ten stanowi istotne wzmocnienie normy prawnej wynikającej z artykułu 78 *Kodeksu Pracy*, który zobowiązuje pracodawcę do kształtowania wynagrodzenia pracowników z uwzględnieniem wskazanych w tym

przepisie kryteriów. Podwyższając wynagrodzenia zasadnicze pracowników medycznych, kierownik podmiotu leczniczego powinien zatem zweryfikować również poziom wynagrodzeń pozostałych pracowników podmiotu leczniczego – tak aby ich wynagrodzenie odpowiadało w szczególności rodzajowi wykonywanej pracy i kwalifikacjom wymaganych przy jej wykonywaniu, a także uwzględniało ilość i jakość świadczonej pracy. Regulacja w zaproponowanym brzmieniu ma służyć zapobieganiu dysproporcjom płacowym w obrębie podmiotu leczniczego oraz zabezpieczeniu praw pracowników, tak medycznych, jak i niemedycznych.

z powrotem

DYREKTOR
Departamentu Dialogu Społecznego

Jakub Bydłoń